

A. Gergely András

TÜRELEM-POLICY. MEGISMERÉSTŐL ELFOGADÁSIG, KIREKESZTÉSTŐL JÖVŐKÉPIG

„Világunk nem racionális és nem is fenntartható” – summázza korunk ingatag rendszereit (társadalmiakat, politikaiakat, morálisakat, ökológiaiakat) új könyvében László Ervin egy új, fennmaradási vagy megmaradási stratégia részeinek, szereplőinek tekintő felfogásmódban is más utakat kereső „policy” alapelveit taglala. Az *Új világkép. A tudatos változás kézikönyve* című opusz nem kisebb politikai közszereplők előszavával jelenik meg, mint az egykori államfő Mihail Gorbacsov, vagy a spirituális vezetőként elhíresült orvos, Deepak Chopra morális tanításával, aki a kettős világ-összetottság gazdasági kíméletlenségének opciójaként a humanitárius gyalázatok elkerülésének programját hangsúlyozza méltóbb jövő-perspektívaként. Az új világkép a tudatos krízismenedzselés fontosságára int, a környezeti etika felelősségére kötelez és korunk társadalmainak roppant mértékű fogyatékoságáról mond ítéletet, mikor a válságról részint veszélyként beszél, másrészt viszont esélyről is, hogy a kulturális intolerancia adott mértékét és romlási trendjét elkerülhetőnek hiessük. Az erőforrások gazdasági, ökológiai, munkamigrációs, megélhetési és demográfiai turbulenciákban kimerítően méltatlan túlfogyasztása nemcsak a túlélés veszélyeztettségének állapotára, hanem a fenyegető instabilitás és a társadalmi-politikai rendszerek összeomlását vizionáló közeljövő élményére kényszeríti a szemlélődőt vagy mérlegkészítőt. László Ervin, aki zongorista csodagyerekként már kilenc évesen a Pesti Vigadóban lépett föl, tizenöt éves korától húsz éven át koncertezett a világ leghíresebb pódiumain, majd filozófiai és rendszerelméleti tudományok professzoraként a világ legjelesebb egyetemeinek oktatója lett, 1978-ban készítette el *Célok az emberiség számára* című jelentését a Római Klub számára. A jövőtudományok terén végzett kutatásai, több mint hetven könyve alapján valóban egyetemes jelentőségű gondolkodó nemcsak a legkiválóbb univerzitások díszdoktora, Nobel-békedíjra jelölt közszereplő, a Budapest Klub alapítója és elnöke, hanem az emberiség várható jövőjéért okkal aggódni kész morális gondolkodó is, akit korunk egyenlőtlenségeinek és fogyatékoságainak kérdése nemcsak krízis-teóriaként érdekel, hanem akit a mentális-morális nyomásgyakorlás felelőssége is elkötelezetté tesz. Kötetének a „Mi történne, ha...?”

és „A 2012-es jövőkép” fejezetein túl a planetáris tudatról szóló kiáltvány mellett egy „új emberiségért vállalt misszió” alapjainak letétele lett kiemelt célja, s ezen belül is a könyv „Jól időzített változás” fejezetében fundált etikai rendszermegújítási programban hangsúlyozott alapelvek kerültek fókuszba. Itt László Ervin a globális egymásrautaltság követelményeként a „harmóniában éljünk egymással” elvét, az „együttélés minimumfeltételeként” aposztrofált „közös etikai rendszert” és a tudományok felelősségét hangsúlyozza: bár a világ nagy vallásai által több ezer éve megfogalmazott viselkedési és erkölcsi szabályrendszerek kínáltak harmóniakat, de ezeket (a zsidó-keresztény Tízparancsolat, a buddhista Négy Nemes Igazság, vagy a Korán alapelveit) a tudományok valamely hideg intellektuális fölényvel nem fogadták el, továbbá noha az emberi lét harmóniáit programosan meghirdető teóriák (így Saint-Simon 1700-as évekbeli, Auguste Comte 1800-as, Émile Durkheim 1900-as évekbeli normatív erkölcsi vagy „pozitív” célkitűzései) nem lettek „a tudomány elvi alapjául szolgáló tökéletes objektívitás” törekvésének” irányadó programjai, mégis, ma már nem elodázható egy új etikai rendszer kidolgozásának és ezt megerősítő mozgalomnak életrehívása, amely a felelősség új korszakát készítené elő. A világ vezető tudósainak szervezete (Union of Concerned Scientists) 1993-ban kibocsátott nyilatkozatát 70 ország 1670 tudósa írta alá, melyben a Földhöz való viszony és az emberiségnek a természeti világgal való szembenyomulása mint fenyegető jövőkép kapott felkiáltójelet, abban a figyelmeztetésben csúcsosodott ki, hogy „éljünk úgy, hogy mások is tudjanak élni”. Ez a „planetáris etika” a szegényeket és az újjgazdagokat is változásra, felelős konszenzus keresésére szólítja fel, s főként arra: akár fejlett, akár fejletlen országban, elzárt életmódban vagy fogyasztói korszakban, de a közös etika nevében csakis úgy igyekezzünk élni, hogy az igazságos és felelősségteljes élet minél kevésbé lehetetlenítse el mások életét. A „tudat evolúciójának előmozdítása”, az érzések, érzelmek, közösségi kapcsolatok, „az önerősítés” mint az individuumtól elválasztható univerzális egyensúlyok átélése”, valamint az alapvetően közös értékek – társadalmi, intellektuális, érzelmi tartalmak – átélése segítő hatása hangsúlyosabban részt kaphatna a jövőépítés társas dimenziói között. Akik

nem a külső, pénz és hatalom, birtoklás és gazdagság-alapú értékrend elfogadására képesek csupán, hanem a belső, új értékigazságok belátására is, azok maguk és egész emberi közösségük számára megszerzhetik a létezés élményének mélyebb tartalmait, a természet rendjében is harmonikusabb együttélési-együttműködési normák sikerélményét. Ehhez azonban a kapcsolatgazdag, emberi erőforrások iránti tisztelet és intenzív (a hódítás, gyarmatosítás, fogyasztás extenzív silányságaival szemben is életképes) kommunikáció, transzperszonális értékrend és a befogadóbb, a közjó tartalmait az emberi mélységek felé is kiterjesztő kooperáció életterének gazdagítása szükséges. Ehhez pedig nem (világ)kormányok programja, nem felsőbbrendű tudatok térhódítása, nem gátlástalan sikerképesség erőszakos nyomulása, hanem a befogadóbb, a közhaszon lényegét a harmóniák megelégedésében megnevező tudatos program és döntésbefolyásolási akaratosság szükséges. Ezt a hitvallást, a tudat magasabb szintjének célrendszerében megvalósuló szeretet és kapcsolat, egység és összekapcsoltság követelményét éppen a megkülönböztetések kihívásainak leküzdésével, egyéni morális programok kidolgozásával tehetjük teljesebbé – ezzel a drámai múltélményt és egyenlőtlen fejlődésre alapuló örökséget is képesek lehetünk az újabb és végleges megválasztások előtt a magunk felelős jövőképévé alakítani. Semmiféle szervezett (vagy szervezeti) világ nem lehet meg egytónusú, egysejtű, egyhangú stratégiával (még a szivacsok is fejlesztenek szakosodott funkciójú sejteket!), ezért az emberi és kulturális világban a sokféleség megőrzésének elve, az eltérések megbecsülésének normája, a multikulturális sokszínűség mint strukturális elv kell az uniformizálás-nélküliséget elősegítse. A „statikus stabilitás vágyalom, mert az egyetlen állandóság a fenntartható változásban és átalakulásban rejlik. Társadalmaink fejlődését folyamatosan irányítani kell, hogy elkerüljük a sikertelenségeket, és olyan világ felé haladjunk, ahol békében, szabadságban és méltósággal lehet élni. ... Lényegében és legfőképpen azonban ez személy szerint mindenkitől várható... Saját magunknak kell elkezdennünk” társas tudásunkat és kollektív normáinkat a társadalmi változtatás felé alakítani, hogy „az emberiség létfontosságú egymásrautaltságát és alapvető egységét fölismerve önként elfogadjuk az ebből származó etikát és étoszt. Ennek kifejlesztése elkerülhetetlen az emberiség számára, ha fenn akar maradni e bolygón” (165. old.).

A fennmaradás és a harmónia-keresés etikáját, a szavak mögött és a tettek mélyén rejlő

emblemikus késztetettségek tartalmait kutatta, esélyüket és metakommunikatív rejtett üzeneteik önségítő erővé avatásának perspektívái szerint elemezte egész tudományos életének hosszán Buda Béla is, akinek munka- és pályatársai, társtudományi követői vagy szellemi örökösei köszöntő- és tanulmánykötetet állítottak össze 70. születésnapja alkalmából. A *Polihistoria* címen keménykötésben prezentált opusz utolsó 30 oldala az ünnepelt publikációs listáját tartalmazza, első száz oldala pedig a „szellemi olimpikon” köszöntésének tizenhárom méltató esszéjét. A negyvenkét szerző nevének teljes körű felsorolása itt nem lehetőség (bár lehetne cél), de a fő tartalmat talán már a fejezetek tematikai tagolása is mutatja: tudománytörténet, kommunikáció és nyelvészet, antropológia, epidemiológia és adatgyűjtés, addiktológia, szexualitás-kötődéscsalád hármasa, szuicidológia, végül pszichoterápia kínál terepet az életigenlés és szeretetkifejezés tudományos gesztusaira, mely köszöntő ünneplés „az emberszolgálati professziók puritán professzorát és polihisztorát” illeti meg (Prológus). „Buda Béla kétségkívül évtizedek óta mindenütt jelen van a magyar értelmiségi létezés valóságában. A tudománytörténet, kommunikáció, nyelvészet, antropológia, szociológia, addiktológia, szexológia, szuicidológia, pszichiátria-pszichoterápia (a pszichoanalízistől a családterápián át a csoportterápiáig) és a mentálhigiéné területein éppúgy otthonos, mint a szakképviselő és a kapcsolatok nemzetközi színterein, ahol szakmai nagykövetünknek tekinthetjük. Minden közösségisége mellett mégis Benne tisztelhetjük a szellemi szabadságát soha fel nem adó, megvesztegethetetlenül autonóm embert”. A prológus és a személyes köszöntők emelkedett szavai „a magyar pszichiátria Kazinczyját”, a „budabélaság, ez az egyszerű, egyedülálló és megismételhetetlen minőség” titkát és közvetlen élményét írják körül, az európai önségítő mozgalom ideológiai megújulását, a telefonos segélyszolgálatok rendszerének kiépítését, a magatartástudomány egyetemi megalapozását és más „huszútávfutói” vállalások hosszú sorát említik föl mint e tudományos magatartás emberi vállalástömegét. „Mi késtünk le Róla!” írja Deme Tamás lekötözött köszöntője az egykor klasszika-filológusnak készülő Buda Béláról, akit nemhogy verseny- vagy pályatársai, de követői sem remélhetően érhetnek be. Majd még további száz oldal lapozás kínálkozik, hogy a tisztelgés közvetlenségére felkért/vállalkozó szerzők leróják tudományos tiszteletköreiket a Mester előtt, aki nem akart sem mester, sem balett-táncos, sem kőfaragó, sem sokdoktorátusú

akadémikus lenni, viszont pozitívan deviáns, folyvást gondolkodó, magányos és eltökélten autonóm „kívülálló” szerepében küldetéses akart és tudott is győztes maradni. A kötet írásaiból képtelen tisztség lenne szárnyas szavakat vagy magvas gondolatokat idézni oly mértékben, ahogy az méltó lenne, rövid összegzéseket kínálni pedig szinte talmság és méltatlanság is volna... Hagyom hát a hatszáz oldalnyi válogatás esélyét, örömet és késztető hatását az Olvasókra, akiké a belátás, felismerés, megértés élménye is lehet ugyanakkor arról, milyen a másság ha hasonló, s milyen az azonosság, ha érdemben eltér.

A kötet egyik legkiadósabb fejezete az addiktológia, mely az alkohol-, drog- és egyéb toxikus vagy társadalmi függésvizonyok terén fogant kortárs kutatások és belátás-lehetőségek szinte körképszerű szociokulturális rendszerét jeleníti meg. E tudásterület a maga multidiszciplináris beágyazottságát és kialakulás-történetét tekintve a neurobiológiától a klinikai pszichológián át a kulturális antropológiáig vagy szociológiáig megannyi határtudományt tud maga körül kiindulási bázisnak tekinteni, mikor legalapvetőbben a szenvedélybetegségekkel foglalkozik. Játék vagy drog, alkohol vagy erőszak, szexus vagy tárgyfüggés éppúgy leképezi a szakképesítést elnyerő klinikai és mentálhigiénés orvosok tapasztalati területeit, mint a szubkulturák, AIDS, tárgymániák, kábítószeres vagy depressziós dependenciák és további addikciók (vagyis a személyiség adaptációs magatartásformáinak függőségekké válása). A viselkedési vagy kémiai addikciók esetében „a tüneti kép nagyon hasonló”, a „viselkedések kényszeressége, ciklikussága és impulzivitása” egyaránt a tanácsadásra, segítő támaszra, kapcsolati kölcsönösség kiépítésére vár, s maga a függőség nem a diagnózis-alapú klinikai kórlap csupán, hanem a beteg személyek és környezetük közvetlen kölcsönkapcsolatának, életviteli és életminőségi viszonylatok rendszerének ártalmas hatáseggyüttesére segít következtetni. Demetrovics Zsolt, kinek szerkesztésében megjelent *Az addiktológia alapjai I.* című kötet, az alapfogalmak körébe invitáló szakmai glosszárium függőségi relációkat tárgyaló részében éppen ezekbe a „függőség-teóriákba” csomagolt feltárási gyakorlat nehézségei közt említi meg, hogy „a függőség a személyre és/vagy környezetére nézve ártalmas jelenség. Azoknak a függőségeknek, amelyek nem okoznak problémát az egyén és/vagy környezete számára, klinikai (orvosi, pszichológiai) szempontból nem tulajdonítanak jelentőséget. Függőség – általános, köznapi értelemben – lehet

a madarászás, a horgászás, bármilyen gyújtószennvedély és ezer más tevékenység, amelyek valóban csak a szó köznapi értelmében függőségek. Ebben a tág értelemben valamennyi embernek vannak függőségei. Klinikai jelentőségük azonban ezeknek a tevékenységeknek mindaddig nincs, amíg nem okoznak szenvedést, nem okoznak egészségügyi vagy pszichológiai ártalmakat, romlást a mindennapi életvitelben, a teljesítményben, a társas (családi, baráti) kapcsolatokban” (34. old.). A kötet négy nagyobb tankönyvi blokkban, tizenhárom fejezetben tárja föl a szakirodalmi ismeretanyagot, azzal a konzekvens és tájékoztató szerkesztésmóddal, ahogyan az orvosi tankönyvek-szakkönyvek hajlamosak erre. A kilenc szerzői mű-részlet Buda Béla lektorálása alatt készült el, igényessége szinte látványosan viszaigazolja a Róla főntebb elmondottakat. Mint e tudományterületen az első tankönyv, vállalása nem is kevesebb, mint „minden” bemutatása, ami persze lehetetlen. A fejezetek több mint felét Demetrovics Zsolt meg Paksi Borbála írta, akik nélkül a függési és viselkedési kiszolgáltatottságok rendszere most nem lehetne közérthető nyelven megírt ismeretanyag, ha nem veszik nyakukba a kötet alapozó részének fejezeteit. Laikus olvasó számára talán leginkább a szöszedet igazít el elsőként, hogy azután a Pikó Bettina, Paksi Borbála komponálta részek vezessenek tovább a részkérdések felé. E gazdag és (nemcsak orvos- vagy viselkedés-, hanem társadalomtudományi értelemben véve is) korszakosan fontos ágazati tudás apróbb részkérdéseit itt lehetetlen lenne elemezni vagy fölledéni, de az ifjúsági szubkulturák, drogfogyasztási és prevenció programok, drogfüggőségi állapotrajzok, pszichodinamikai verziók, epidemiológiai (drogfogyasztás-terjedési) mutatószámok vagy a magyar társadalom drogerintettségének, a bűnelkövető viselkedésmódok társadalmi hátterének, vagy az alkohol-, nikotin- és viselkedési addikciók tipológiájának felmutatása megannyi társtudomány számára is megvilágosító hatást kínál a rendszerlogikák, típusok, empirikus megértési törekvések számára.

Csupán egyetlen dimenziót hadd emeljek ki itt az imént jelzett hatáseggyüttesből. Demetrovics az addiktológiai alapfogalmak között tárgyalja a szerfogyasztás tünetegyüttesei között a tolerancia-szintek (a hozzászokástól és ingervezérelt receptor-működéstől kezdve a funkcionális, a metabolikus, a fordított és a kereszttolerancia szintjeiig lehetséges) megnyilvánulási formáit, rámutatva arra, hogy a viselkedési tolerancia szintjén, ahol a társadalmi

tanulás (szocializáció, minták, életminőségi háttér, függővé válási kondíciók, stb.) és „a változó környezeti feltételek közösen felelősek a hozzá szokás kialakulásáért” (38. old.), az érintettség (az adott populáció szóbanforgó körének társadalmi arányszáma) miképpen lesz feltételévé és folytonos körülményé. Rövidebben, és Pikó Bettina devianciaszociológiai modelljét is ezzel mintegy „beágyazva” a szociológia-elméleti megközelítésbe, itt olyan deviáns magatartásformák (öngyilkosság, alkoholizmus, illegális drogfogyasztás, bűnözés) értelmezésének kontextusát világítják meg, amelyek a társadalmi szabályozó normákra épülnek, illetve a kutató ezekből kiindulva kísérel meg értékelést elvégezni. A deviáció (vagyis elhajlás, *de/via*, az útról való letérés) társadalomtudományi megközelítése nem tagadja a neurobiológiai vagy lélektani háttér összefüggéseit, de ezeket a társadalom-értelmezésekkel teszi összefüggő rendszerben leírhatóvá. Magyarán: nem létezhet magában véve deviancia, mindig csak „az adott társadalomban levő magatartási szabályokat (normákat) ismerve” mondható ki, mi az, ami már a minden társadalomban létező devianciák erősen kultúrafüggő mivoltában is normabontó, az adott társadalom normáitól eltérő, azokkal kontrasztban álló magatartás. A civilizáltak tekintett országokban és kultúrákban a korszak társadalomlélektani szempontból immár megnevezhető devianciái egyfajta „epidemiológiai robbanás” jelenségére vezethetők vissza, a biológiai kondíciókat felülmúló mesterséges környezet hatásaira, melyek javarészt jelzésértékű cselekvések, mivel pszichikai és szociális krízis-háttérükre irányítják a figyelmet, szociokulturális összefüggések nélkül nem tárgyalhatók (357. oldal). A kultúra mindenhol normatív rendszere, a társadalmi konszenzust sértő megnyilvánulásai immár nemcsak (a funkcionista megközelítés-modellekben még kardinális szerepet játszó) „biztonsági szelepek” vagy *anómiák* (Durkheim), hanem a megjelenő életcélok és életviteli módok tartós állapotává lettek, mivel a cél- és eszközrendszer *harmóniája* megbomlott (Merton), a *konformitás* mellett megjelent az *újítás*, teret nyert a csak részben konvenciókra támaszkodó *ritualizmus* is, de egyre gyakoribbá válik a befelé fordulás és *visszahúzódás*, amely segíti a devianciák formálódását és a nemsiker adaptációs viselkedésmódok elterjedését is, vagy elvezet a *lázasadás* kollektív és személyes szubkultúra-normáinak térnyeréséhez (358-360. old.). Az itt ehhez kapcsolódó ökológiai, adaptációs, kultúra- és szubkultúra-elméleti megközelítéssel, továbbá a szimbolikus

interakcionizmus bemutatásával Pikó Bettina mély háttérrel fest napjaink fogyasztói kultúrára jellemző izgalmak, kalandok, fogyasztói modellek, stimulált-felpörgetett életstílus-változatok keresésének, a „mának élés” normaformáló hatásának és a hedonizmusra éhes társadalmi szimbólumvilágok szinte már kontrollálhatatlan tömegének feltűnő jelenléte mögé, egyúttal alapkérdéseket fogalmaz a megítélés módok disszonáns voltára, a sodródásba került magatartások konform-ellenes hatásainak elfogadásába is belenyugvó normarendszer eluralkodására, és a „deviancia mint reakció” konfliktusmodelljének érvényesülési terére vonatkozóan (360-363. old.).

A kötetben Paksi Borbála idézi föl a devianciák szociálpszichológiai modelljeihez kapcsolódó társadalmi mintázatokat (379-415. old.), elsősorban a droghasználat dimenzióinak szociológiai aspektusait sorra véve, de talán külön hangsúllyal is e mintázatok anómia-függő kulturális normarendjére, a társadalmi struktúra szabta kilátások és kultúra teljesíthetetlen követelményeinek áldozataira, a „legalul élőkre” kitérve. A gazdag fejezet nemcsak nemzetközi trendek tükrét, a drogfüggés és érintettség idői, térbeli és szubkulturális képleteit kínálja, de az iskolázottság, visszavonultság és szabálykövetés/megszegés határozott orientációs folyamatait is abba a következmény-együttesbe vezeti át, melyben a drogfüggés kockázatai és az érintettség/veszélyeztetettség értékhierarchiái nagymértékben magyarázó állapotábrái is az elidegenedési, integráció-hiányos és kockázat-függő magatartásoknak, vagyis a társadalmi kohézió erejének csökkenését, a családi integrációs modell válságát, az iskolai végzettség és a szociális integrálódási célok terén feltűnő más-ságok körét formálják meg. Az individualizációs hatásokkal, posztmodernséggel, fogyasztás-kultusszal is számoló kulturális normarendszerek szinte egyértelműnek mutatkozó összefüggésben állnak a függetlenségre, elismerésre, bizalomra, tudásra, és a külsőségekben megmutatkozó értéknormákra vonatkozó célokkal, de velük együtt a többségi társadalom értékpreferenciáival is. Itt nem valami „determinisztikus kultúraelméletéről” van szó, hanem a deviáns és a konvenciókövető társadalmi kötések jelenlétéről is (396-409. old.). Olyasmikről, amiket a kötet Prevenció-fejezetében Rácz József tekint át mint a droghasználat érzelmi nevelési, társadalmi hatáseggyüttesekben és kompetencia-fejlesztési programokban korrigálandó szféráját, vagyis a veszélyeztetettekkel bánás lehetséges útjainak alapjait (417-447. old.). A témakör Nemzeti Drogmegelő-

zési Intézet által indított szakmai forráskutatási kötetorozatban már megjelent opusza Demetrovics Zsolt feltáró összefoglalója révén is ismert kérdésekkel függ össze, hisz a droghasználat nem parfümpiaci kérdés csupán, hanem az eltérő típusú szerek társadalmi eloszlásának kor- és térbeli modell-lehetőségben, feltáró kutatás alapján deklarálható tapasztalati tényanyagon alapuló térképe is. *A Drog, család, személyiség* című kötet épp ezeket a mögöttes relációkat, intim kapcsolati kötődéseket, depressziókat, szorongásokat, szülői kontroll és érzelmek összefüggéseit, továbbá a szerhasználók családjának dinamikai terét világítja meg, keresve a szerfüggés okait, a viselkedési funkciózavarok magyarázatait és családindinamikai történetét is. Az intim kapcsolati kötődés és a családpatológiai mutatók az életinterjúkban rögzített hatások szerint nem tisztán a „kontrolláló anya és autokratikus apa” képlet igazolhatóságához vezetnek mint a „magas szenzoros élménykereséssel” összefüggő droghasználat mélyebb okai, legfőlegbb érzékenyítő hatással segítik elő a drogfüggést (147-149. old.). De a „devinans karrier” az életútvalasztás olyan „felettes én-funkciókban” gyengébb működésére utal, amelyben „a lelkiismereti funkciók gyengébb működése, a szociális érettség és szociális felelősségérzet alacsonyabb szintje, s feltételezhetően ezzel összefüggésben a konvencionális értékek általi gyengébb megköttetés olyan közös faktor, amely általános predikciós erővel bír a droghasználat kialakulását illetően. Viszont a társadalmi csoportok elkülönülésének és elkülönítésének tartalmait vizsgáló „felettes én-funkciók”-kutatás arra vet figyelmet, hogy a szociáliskontroll-elméletek és analitikus megfigyelések egyértelműen láttatják a társadalmi normák által kevésbé kötött fiatalok valószerűsíthető devinans viselkedés irányába kitérését, az antiszocialitás gyakran „adottságnak” tetsző, de mégsem pszichopatóid működést igazol, vagy lelkiismeretlen, empátia nélküli és szorongásmentes magatartást valószerűsít. „Az alacsony szintű szocializáltság az opiátfüggők esetében magasabb szorongással, alacsonyabb élettel való elégedettséggel, alacsonyabb önértékeléssel, öntisztelettel és az önszabályozás funkcióinak gyengébb működésével jár együtt” (152. old.). A drogok tehát „betöltik funkcióikat, segítik a személyt abban, hogy elbíri, pontosabban, hogy el tudja nyomni kezelhetetlen s a belső kapacitások hiányában kontrollálhatatlan belső feszültségeit, indulatait”. E depresszáns hatású stimulálók „a belső indulatok csillapítására és a dezintegrációval szembeni védelem mellett a családi homeosztázis fenntartásában is

alapvető szerepet töltenek be”. Az empirikus, klinikai megfigyelésekre épülő következtetések persze kutatásközi állapotot tükröznek, de fontos spot-fényt vetnek a szociodemográfiai és személyiséglélektani összefüggésekre, melyek az egyén társas fejlődési dinamikájában az önállóság, autonómia, énfunkciók és önszabályozás terén a szimbiotikus kötődések családon belüli hangsúlyaira, a dezorganizációra kényszerülő fiatal életek szükségleteire fókuszálják a figyelmet (152-153. old.).

Nemigen lehet kérdéses az ismertető e pontján, hogy a devianciák, függések és társadalmi anómiák rendszereinek, kihatásainak szemlélését nem pusztán az addikciók mintázatai vagy a szubkulturális társadalmi tagoltság képletei kedvéért vonultatom föl; nyíltan bevallott célom, hogy a társadalmi kirekesztődések és kirekesztések folyamatait helyezem folyóirat-számunk háttérben munkáló fogyatékos-megítélések mögé, mintegy a fogyatékos-sággal élő szociális befogadási/kirekesztési kontextusainak kontrasztjaként vagy lehetséges okaként. Az elfogadás és a megismerés szociálpszichikai tényezői, a belátás, értékelés és kooperáció teorikus vagy hétköznapi esélyei alighanem súlyos esélyként/devianciaként vannak-lehetnek jelen a másságok felismerésében, tűrésében, elfogadásában. Ennek számos türelmetlenség látszik ellentmondani, de ezek oka sem teljesen ismeretlen. A „felhasználóbarát” felfogás, a bevonódottság és a társadalmi befolyással történő felruházás képletei azonban a társadalmi „fények és árnyak” kutatások alapján (NKFP kirekesztődés-vizsgálat) olyan folyamatokra is rámutatnak, melyek a hatalom- és én-technológiák „új kormányzási” (governmentality) elvek Foucault-féle képletével is összefüggenek. De az individuum társadalmi szerepének csökkenésével szembeállított program, mely az egyént képessé teheti arra, hogy önkreatív képességeit vesse latba, nagy mértékben korlátozás alá kerül a felelősség, a kapcsolati töké, a lefelé csúszás tömeges jelenségével, a stigmatizációval és a „felelőssé tevés” terápiás lehetőségeivel is. Az „énprojektek” és a „cseppfolyós modernitás” körülményei folyamatos határdefiníciós játszmákba torkollanak, melyekben a kirekesztési stratégiák sokszor a nulla végösszegű interakciókhoz vezetnek, de sajnos nem kevesebbszer a társadalompolitikai félreértésekhez, a hatalmi oldalról az egyén védtelen világába továbbított felelősség-áthárításnak útján át is érvényesülnek. *A Leszakadók. A társadalmi kirekesztődés folyamata* című tanulmánykötetben (Rácz József szerkesztésében) éppen ennek gátat vet-

ni próbáló kutatói szemléletmód érvényesül, midőn az ágencia (érintettség felismerése, felelős kezelése) kérdéskörébe a felelőssé tétel (responsibilisation) problematikáját vonja be, vagyis azt, miként nem szabadna a generációkon át munkanélküli, az elnyomott kisebbség tagja, a hajléktalan vagy a szabadult „börtönviseltek”, a prostituált vagy az állami gondozott, a krízisszállóra került fiatal anyák vagy a társadalmi tőke és segítők nélkül vergődő más csoportok praktikus stigmatizálásával teremteni olyan értékrendet, amelyben a kiszolgáltatottak létbizonytalansága, a fehérgalléros bűnözés vagy más rizikócsoportok is sommás lekezelésnek eshetnek áldozatul. A kvalitatív kutatás anyaga másfélszáz oldalon taglalt árnyalatai roppant nehezen emelhetők át egy rövid figyelemfelhívó szövegbe, így hadd szorítkozzam a kötet olvasásának, befogadásának fontosságára utaláson túl arra az alaptónusára, amely nemcsak diagnózist, hanem terápiát is nyújtani kíván. Az életút-elemzések, interjú-részletek, integrációs minőségeket „célcsoportok” kontextusában körvonalázó projekt a „kockázati magatartások” felé eltolódott sorsokra fókuszál, melyek a szociológiai és szociálpszichológiai vagy addiktológiai és devianciakutatási perspektívákra is kihatnak. A kirekesztettség és a visszaintegrálás célképzete jellemző módon nem „tömeges” felmérésben, kvantitatív mutatókban látta meg eszközárát, (sőt, magát a felmérési helyzetet is kellő önképpel jellemzi, miszerint a kutatás etikai kérdései közé tartozott az is, hogy maguk a kutatók nem voltak kirekesztettek, mert nem lehetett vállalt feladatuk a szolidaritás, viszont a megértés és az együttérzés igen, ld. 17. old.), ezzel pedig annak elősegítése is, hogy az érintett kirekesztettek felfedezése, megtalálása, meghallgatása, kizárásuk lehetőség szerinti enyhítése éppen e publikáció révén lehessen eredményes, sőt társadalompolitikai programcél is. Ezért az ágencia értelmét a leszakadó csoportok esetében nem pusztán társadalmi-strukturális keresztmetszetben használták, hanem a mintázatok kirajzolásához hosszsmetszeti, idői, átélt, belső narratívákat is föltétlenül tartalmazó szempontot vettek inkább, melynek része volt a „sors” sodrásainak kitett egyének védekezési mechanizmusai, túlélési technikái mögött megfogalmazódó én-képe, sorsfelelőssége, normasértési és akarat(osság)i eleme, választási és magatartási bázisa is. A kötet alaptankönyv – nemcsak segítőknek vagy segítők segítőinek, hanem mindennemű kirekesztési és bekebelezési folyamat megértésére, elfogadó és leszakadásra ítélő társas viselkedési gyakorlat megismerésére merészkedő olvasó számára is.

A meglehetősen nehéz társadalmi és tudományos feladatot, a szocializációs és az uralkodó (fals vagy önemésztő) értékrendet kevés jó társadalomtudományi könyv tematizálja. Ezek egyikeként biztosan helye van önkreatív könyveink polcán a Kállai Ernő és Kovács László szerkesztette *Megismerés és elfogadás. Pedagógiai kihívások és roma közösségek a 21. század iskolájában* című szövegválogatásnak. A testes kötet 21 szerzője és cikkeik-tanulmányaik címeinek roppant változatossága ismét csak kifog a recenzens merszén, hisz mindjüket felsorolni nem lehet, kiemelni viszont merész kockázatot is jelent, ha nem akar minősítés lenni egyúttal. Márpedig ettől épp azért ózdkodni kéne, mert a pedagógia társadalmi és iskolai vagy óvodai nevelési metódusai semmivel sem kiemelhetőbbek, mint a kirekesztettek, hátrányos helyzetűek, csonka családok vagy roma kisebbségek helyzetképei és megértésük módjai. A kötet három tematikus blokkjában ugyan elválnak valamelyest az elméleti pedagógia, általános nevelélmélet, az erkölcsi nevelés, értékrendek és megismerés, iskolai fegyelmezés, családi szocializáció és kapcsolatépítés, személyiségismeret és 21. századi gyermeklét megannyi kérdésének első első blokkja, a második rész az identitás, közoktatási „másság”, napközis lét, kirekesztés és empátia, pszichológusok és pedagógusjelöltek tapasztalati anyaga, hátrányos helyzetben lakozó családok szituatív megismerési és megértési módjainak kötet-egysége a harmadik, romológiai tömbtől, társadalomtörténeti vázlatról, cigányoktatás-történetéről, irodalmi neveléstől és romapedagógiai hatásvizsgálattól, de mindhárom végighúzódik a problematikák nem egyfokuszú, hanem multidiszciplináris, humánus, sokszor szinte alázatos hittel interkulturálisra hangolt belátása. A fő cél maga az EMBER teljesség-igényű megismerése, megértése, elfogadása és társadalmi vagy egyéni szinteken megvalósuló lét-teljessége ... – ami bár igaz program, de nemcsak a tényekhez, hanem a kalkulálásra kerülő előzményekhez is tartozik már, hogy korunk változó közléte, sodró hétköznapjai, kívülről determinált személyiségideálja, öntörvényű utak járhatatlansága vagy nehézsége, bezártság vagy kirekesztődés nyomasztó következményei immár nem csupán az egyszeri embert zúzzák bele a közös, „homogén” társas világba, hanem a megismerhetőség hiánya, a megértés nélkülözése, a kirekesztettség csapásai és a berekesztés technikái is ugyanúgy megtiporják a motivációk, hovatartozások, személyes tudások, egyéni viselkedések és közösségihiányos létformák pedagógiai „alanyait”. A szocializációs, társas beilleszkedési programok tehát sosem (csak

rutinra, de annál több adaptációs struktúrára, alkalmazkodási stratégiára épülve kell formálják a pedagógiai, társadalomszemléleti, emberfejlesztési célrendszereket... – akár kiilleszkedőkről, akár besoroltakról, akár érthetetlen vagy épp átlátható viselkedésmódokról, másságokról van szó. E programos szándék, a pedagógia egyre hangosabban megnyilvánuló, mert egyre küzdelmesebb és még szorongatóbban próbára tett értékrendje talán épp ennek révén lehet képes (a minőségi másságok látzatai mögött) a hátrányos vagy fogyatékos állapotok mélyén rejlő humánus programterv érdemi kidolgozására és a meg-megújuló önkép és társadalomkép formálására is. Így lehet talán esélyünk arra, hogy az első ismertetett kötet „új világképe” szerint, a változó világrend gazdasági kíméletlenségének opciójaként a humanitárius gyalázatok elkerülésének programját a krízismenedzselés hangsúlyozásával egyensúlyozzuk ki egy méltóbb jövő perspektívájaként.

Irodalom

- László Ervin: *Új világkép. A tudatos változás kézikönyve*. Nyitott Könyvműhely, Budapest, 2009. 180 oldal
- Bagdy Emőke – Demetrovics Zsolt – Pilling János szerk. *Polihistória. Köszöntők és tanulmányok Buda Béla 70. születésnapja alkalmából*. Akadémiai Kiadó, Budapest, 2009. 596 oldal;
- Demetrovics Zsolt szerk. *Az addiktológia alapjai I.* ELTE Eötvös Kiadó, Budapest, 2007. 447 oldal
- Demetrovics Zsolt: *Drog, család, személyiség. Különböző típusú drogok használatának személyiség-pszichológiai és családi háttere*. L'Harmattan, Budapest, 2007. 183 oldal
- Rácz József szerk. *Leszakadók. A társadalmi kirekesztődés folyamata*. L'Harmattan, Budapest, 2007. 158 oldal
- Kállai Ernő – Kovács László szerk. *Megismerés és elfogadás. Pedagógiai kihívások és roma közösségek a 21. század iskolájában*. Nyitott Könyvműhely, Budapest, 2009. 264 oldal.

